

Szép Ernő

Évek seregszemléje

Bródy László versei

Nemcsak hogy verset nem írok régen, de azt is kerülöm, nem tudom mióta, hogy versről írjak. Jaj, annyi elnémulnivalóm, annyi nemírnivalóm van. Ó, de jó annak, akinek a szíve felenged, cseppenni kezd róla ütemesen a jég. De jót is teszen avval a véletlen kevés valakivel, aki lehajtja a vers fölé homlokát, és magamagával is micsoda jót teszen. Az éjszaka másfél órát ültem a Bródy László verseskönyve felett. Egy kis elkántált világtörténet ez a 121 oldal. Ez a mi poétánk először is keménygallérú fiú volt, mert 14 előt keménygallérban jártunk. Azután dupla keménygallér volt a nyakán: világháborús tiszt lett. Azután meg a trianoni sorsot nyelte. Tavaly nyáron pedig csákánnyal szolgálta a hazát, a munkásszázadban. Szerellemnek, élet-halál örök vonaglásának muzsikuszóhaja lengedeznek a háború, kenyérküzdelem, csákányozás énekmondásai közt.

Egy árva kicsi strófát, szabad?

Halk falevél, őszi posta,

Ki küldötte? és ki hozta?

Nincsen rajta semmi írás

Mégis fojtogat a sírás.

Avval dícsérem csak Bródy Lászlót, hogy megfájdította a szívemet. Köszönöm.

(Nyugat, 1941. 4. szám, Figyelő)